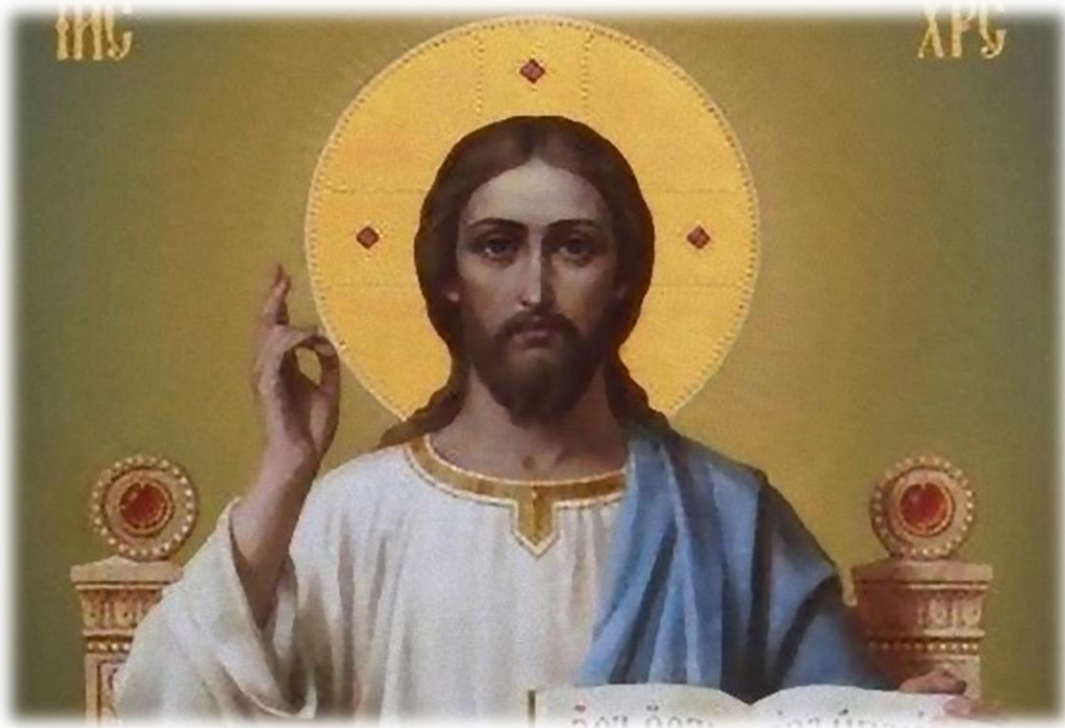

Το μυστήριο του Χριστού.

Όλα όσα αναφέρονται στον Χριστό, αποτελούν, κατά τον εύστοχο χαρακτηρισμό του Αποστόλου Παύλου, «Το μυστήριον του Χριστού» (Κολ. 4:3, Εφ. 3:4). Το μυστήριο του Χριστού είναι ο ίδιος ο Χριστός. Όντως πρόκειται περί ανυπερβλήτου και ανεξιχνιάστου μυστηρίου.

Αυτόν που έτεκε η Θεοτόκος ως βρέφος, συγχρόνως τον λατρεύει ως Θεό. Υπήρξε ο πλάστης του Αδάμ, και έγινε απόγονός Του. Ήταν υιός του Δαυΐδ και, συγχρόνως, Θεός και Κύριός του. Ο άναρχος και αμήτωρ Θεός έγινε μέσα στον χρόνο απάτωρ σαρκικός. Έζησε ως άνθρωπος στην γη, και παρέμεινε αχώριστος από τον Πατέρα Του στους ουραμούς. Έπαθε ο Χριστός κατά την σάρκα, και ενώ ήταν «κατάστικτος τοις μύλωψι», ήταν συγχρόνως και «πανσθενουργός». «(Ο Χριστός συγχρόνως υπήρξε) μέσα σε τάφο με το σώμα Του, στον άδη με την ψυχή Του ως Θεός, στον παράδεισο με τον ληστή, και στον θρόνο με τον Πατέρα και το Πνεύμα, γεμίζοντας με την παρουσία Του τα πάντα Αυτός που δεν υπόκειται σε τοπικό περιορισμό (ο πανταχού παρών και τα πάντα πληρών)». Αναστήθηκε και αναλήφθηκε με το αφθαρτοποιημένο σώμα Του στους ουραμούς, ενώ συγχρόνως δεν αποχωρίστηκε από την Εκκλησία Του. Δίδεται το Σώμα Του και το Αίμα Του ως βρώση και πόση κάθε ημέρα σε εκατομμύρια πιστούς, και παραμένει αδαπάνητο και ακέραιο.

Ο Χριστός, λοιπόν, έκανε όλα αυτά, για να σώση τον άνθρωπο, αλλά δεν τον έσωσε μόνος. Ο Χριστομονισμός είναι αίρεση. Τριαδικώς σώζει τον άνθρωπο ο Πατήρ δι' Υιού εν Αγίω Πνεύματι, όπως τριαδικώς τον έπλασε, διότι οι ενέργειες είναι κοινές στην Αγία Τριάδα. Ο Πατήρ ευδοκεί, το Άγιο Πνεύμα συνεργεί και ο Υιός αυτοουργεί την σάρκωση και την σωτηρία του ανθρώπου, διότι «όλος ην ο Πατήρ και όλον το Πνεύμα το Άγιον, ουσιωδώς εν όλω τελείως τω Υιώ και σαρκουμένω· ου σαρκούμενοι, αλλ' ο μεν ευδοκών, το δε συνεργούν, αυτοουργούντι τω Υιώ την σάρκωσιν» (Αγ. Μαξίμου).

Υπάρχει μία συνέχεια και άρρηκτη ενότητα ανάμεσα στην Παλαιά Διαθήκη, στην Καινή και στα έσχατα. Στην Αγία Γραφή μαρτυρείται η σταδιακή φανέρωση του αγνώστου μυστηρίου της Οικονομίας, το οποίον ο Τριαδικός Θεός ενεργεί. «Η Παλαιά (Διαθήκη) εκήρυττε φανερά τον Πατέρα, ενώ τον Υιό αμυδρότερα. Η Καινή φανέρωσε τον Υιό και άφησε να φανή εν μέρει η θεότητα του Πνεύματος. Τώρα, (μετά την Πεντηκοστή) κατοικεί εν μέσω ημών το Πνεύμα και μας αποκαλύπτεται σαφέστερα» (Αγ. Γρηγ. Θεολόγου).

Όλα της Παλαιάς ήταν σκιώδη και μια προετοιμασία. Αλλά το τέλος και ο σκοπός όλης της θείας Οικονομίας δεν είναι η Καινή Διαθήκη, η οποία αποτελεί μόνον εικόνα των μελλόντων, αλλά η βασιλεία του Θεού. «Σκιά γαρ (ην) τα της παλαιάς· εικόν δε τα της νέας Διαθήκης· αλήθεια η των μελλόντων κατάστασις» (Αγ. Μαξίμου).

Προηγουμένως ο Υιός ήταν άσαρκος ως Λόγος. «Υπήρχε εξ αρχής και φάνηκε καινούργιος (με την ενανθρώπηση) και γεννιέται (με την θεία χάρη) πάντοτε νέος στις καρδιές των Αγίων» (Προς Διόγνητον Επιστολή). Αυτόν τον Υιό του Θεού που έγινε Υιός ανθρώπου προείδαν οι Προφήτες, τον γνώρισαν ως ιστορικό πρόσωπο και τον κήρυξαν οι Απόστολοι και τον έζησαν βαθιά οι άγιοι Πατέρες, μελετώντας την Αγία Γραφή, προσευχόμενοι και εισερχόμενοι στον θείο γνώφο. Με την καθαρότητά τους κατόρθωσαν να δουν το πνευματικό βάθος που κρύβεται πίσω από το γράμμα της Γραφής, να εμβαθύνουν στο μυστήριο της υποστατικής ενώσεως και να θεολογήσουν. «Οι άγιοι Πατέρες κατέβαλαν κάθε προσπάθεια να αποδείξουν το ισόκυρο των Προφητών (Π. Διαθήκης) και

Αποστόλων (Κ. Διαθήκης) και την ταυτότητα του Χριστού Λόγου εν σαρκί με τον άσαρκο Κύριο της δόξης της Παλαιάς Διαθήκης» (Ι. Ρωμανίδου).

**Από το βιβλίο: «Η επίγεια ζωή του Χριστού». Ενωμένη Ρωμηοσύνη.
Σειρά: Ιαματικά νάματα 11, Θεσσαλονίκη 2022, σελ. 13.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>